

Zpronevěra

Při posuzování trestnosti jednání je nutno vycházet z toho, že pachatel si přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena, jestliže s věcí naloží v rozporu s účelem, k němuž mu byla cizí věc dána do opatrování nebo do dispozice, a to způsobem, který maří základní účel svěřeni. O cizí věc ve smyslu ustanovení § 248 odst. 1, 3 tr. zák. nejde, pokud mezi obviněným a poškozeným byla uzavřena kupní smlouva, a finanční obnos, který obviněný převzal od poškozeného, se stal jeho vlastnictvím. Vyhodnocení povahy občanskoprávního vztahu mezi pachatelem trestného činu a poškozeným má zásadní význam pro posouzení právního vztahu obviněného k předmětné věci, resp. zda vůbec jde o cizí svěřenou věc, a tudíž i pro posouzení trestnosti jednání obviněného.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 7 Tdo 54/2009, ze dne 4.3.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněných L. K. , a L. K. , proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 55 To 510/2007, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 2 T 237/2006, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 55 To 510/2007, v části, v níž byl ponechán beze změny výrok o vině trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. v bodě 2) rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 20. 7. 2007, sp. zn. 2 T 237/2006, a ve výrocích o trestech uložených obviněným L. K. , a L. K. , a rozsudek Okresního soudu v Šumperku ze dne 20. 7. 2007, sp. zn. 2 T 237/2006, ve výroku o vině pod bodem 2) trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. a ve výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozenému J. M. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušené části obou rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Šumperku přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obvinění L. K. , a L. K. , byli rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 20. 7. 2007 uznáni vinnými pod body 1) a 2) rozsudku každý trestnými činy zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Obviněný L. K. , byl za tyto trestné činy odsouzen podle § 248 odst. 3 tr. zák. ve spojení s § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Obviněný L. K. , byl za tyto trestné činy odsouzen podle § 248 odst. 3 tr. zák. ve spojení s § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 60 odst. 1 písm. a) tr. zák. mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let a nad obviněným byl současně stanoven dohled. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. a § 229 odst. 2 tr. ř. soud rozhodl o nárocích poškozených na náhradu škody.

Oba obvinění podali proti tomuto rozsudku odvolání proti výrokům o vině. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 55 To 510/2007, zrušil napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), odst. 2 tr. ř. ohledně obou obviněných ve výroku o vině v bodě 1) rozsudku soudu prvního stupně, v celém výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. ř. ve vztahu k poškozeným Ing. A. N. a M. G. , nyní Z. , a podle §

259 odst. 3 tr. ř. při nezměněném výroku o vině pod bodem 2) napadeného rozsudku znovu odsoudil obviněného L. K. , podle § 248 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků, přičemž podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. mu výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou roků, a obviněného L. K. , odsoudil podle § 248 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dva a půl roku. Podle § 60a odst. 1 tr. zák. za podmínek § 58 odst. 1 tr. zák. mu výkon trestu podmíněně odložil a zároveň vyslovil nad obviněným dohled. Podle § 60a odst. 2 tr. zák. mu stanovil zkušební dobu v trvání čtyř roků.

Naproti tomu byli obvinění L. K. , a L. K. , podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěni obžaloby pro skutek uvedený v bodě 1) obžaloby Okresního státního zastupitelství v Š. ze dne 7. 12. 2006, sp. zn. 2 Zt 262/2006-39, v němž byl spatřován trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Podle § 229 odst. 3 tr. ř. byli poškození Ing. A. N. , M. G. , nyní Z. , odkázáni s nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci byli oba obvinění uznáni vinnými trestnými činy zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., které spáchali tím, že v přesně nezjištěné době v květnu roku 2005 oslovili prostřednictvím obchodního partnera J. M. poškozeného J. M. , Č. , bytem P. , jemuž dne 13. 5. 2005 v prostoru benzínové čerpací stanice OMV v B. -S. nabídli zprostředkování dovozu neupřesněného vozidla značky M. ze Š. , na což poškozený přistoupil, a na režii související s obstaráním vozidla od něj převzali částku 424.000,- Kč a následně dne 2. 6. 2005 převzali částku 2.200.000,- Kč, na niž vystavili i směnku se splatností 13. 6. 2005 a 2. 7. 2005, a z takto získaných prostředků v červenci roku 2005 zakoupil obviněný L. K. , v Č. r. vozidlo zn. M. s originálními doklady od vozidla vystavenými ve Š. a informovali poškozeného J. M. o dovozu vozidla M. s tím, že se dohodli, že toto vozidlo bude po schválení technické způsobilosti a přihlášení k provozu na území České republiky, převedeno na poškozeného J. M. , s čímž on souhlasil, avšak v rozporu s tím dne 20. 4. 2006 v Č. , okres O. , po dohodě obou obviněných uzavřel obviněný L. K. , jako prodávající s R. P. , jako kupujícím kupní smlouvu, jemuž prodal kupujícímu R. P. tento automobil za kupní cenu 1.780.000, Kč, čímž tak uhradil svůj závazek vůči kupujícímu z dřívější doby a vozidlo tedy neposkytl poškozenému J. M. , kterému způsobili škodu ve výši 1.624.000,- Kč, když k jeho urgenci mu dne 20. 7. 2005 ve Ž. n. S. v místě bydliště J. M. , vrátili částku 800.000,- Kč a dne 2. 7. 2005 mu převodem na účet vrátili částku 200.000,- Kč.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 55 To 510/2007, podali oba obvinění prostřednictvím společné obhájkyne dovolání každý z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Naplnění dovolacího důvodu spatřují oba obvinění v tom, že skutky, pro které byli odsouzeni, nenaplnějí znaky žádného trestného činu. Učiněná skutková zjištění podle nich neposkytovala soudům obou stupňů dostatečný podklad k závěru o tom, zda jsou stíhané skutky trestnými činy. Obvinění poukázali na skutečnost, že objektem trestného činu zpronevěry je především vlastnictví věci a cizí věc. Namítli, že se soudy obou stupňů žádným způsobem nevypořádaly s tím, co považují za „cizí věc“, kterou měli obvinění zpronevěřit. Ze skutkové věty výrokové části rozsudku soudu prvního stupně nelze podle nich konkrétně určit, zda soudy považovaly za cizí věc osobní automobil zn. M. nebo finanční hotovost. Oba obvinění k tomu dodali, že pokud jde o finanční hotovost, nemohlo jít o zpronevěru, neboť částka, kterou obvinění přijali, měla podobu kupní ceny, a tudíž okamžikem předání se fakticky stala vlastnictvím obviněných. Obvinění popřeli i možnost naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu zpronevěry v případě osobního automobilu jako objektu trestného činu. Uvedli, že předmětný automobil nikdy nepatřil poškozenému, což podle nich vylučuje možnost jeho zpronevěření. Obvinění dále poukázali na to, že automobil byl schválen k provozu na pozemních komunikacích v České republice až dne 10. 8. 2005, a v důsledku toho došlo k prodlení s dodáním zboží. Podle obviněných jim nelze klást tuto

skutečnost k tíži. Pro podporu svých tvrzení odkázali obvinění na výpověď poškozeného J. M. Obviněný L. K. , také namítl, že ve skutkových zjištěních nemá podklad právní závěr o tom, že se jednání dopustil jako spolupachatel podle § 9 odst. 2 tr. zák.

Nejvyšší státní zástupkyně v písemném vyjádření k dovolání obviněných uvedla, že z rozhodnutí soudů obou stupňů jednoznačně nevyplývá, zda považovaly za předmět trestného činu zpronevěry svěřenou finanční částku nebo osobní automobil. Pokud soud prvního stupně vycházel ze škody ve výši 1.624.000,- Kč, což odpovídá částce 2.624.000,- Kč převzaté obviněnými a snížené o vrácenou částku 1.000.000,- Kč, nasvědčovala by tato skutečnost tomu, že soud prvního stupně považoval za předmět zpronevěry předanou hotovost. Současně soud prvního stupně v tzv. skutkové větě podrobně popsal dispozice s vozidlem zn. M. s tím, že poškozený souhlasil, že vozidlo na něho bude převedeno až po vyřízení formalit umožňujících provoz vozidla na území České republiky. Nejvyšší státní zástupkyně uvedla, že popis skutku nasvědčuje spíše tomu, že soud považoval za předmět zpronevěry motorové vozidlo. Z takto nejasně a do určité míry rozporně vyličených skutkových zjištění podle ní nevyplývá, zda se zpronevěry měli obvinění dopustit již použitím předaných peněz na zakoupení vozidla M. nebo až následnými dispozicemi s tímto vozidlem.

Podle nejvyšší státní zástupkyně nelze přisvědčit námitce dovolatelů, že předaná částka měla charakter kupní ceny. Ze skutkových zjištění však jednoznačně nevyplývá, jaký typ smlouvy byl uzavřen mezi obviněnými a poškozeným, tj. zda šlo o smlouvu příkazní, popř. obstaravatelskou (§ 724 a násl., § 734 a násl. občanského zákoníku) nebo o smlouvu kupní podle § 588 a násl. obchodního zákoníku, když soudy tuto občanskoprávní stránku věci zřejmě nepovažovaly za podstatnou pro trestní odpovědnost obviněných. Otázka charakteru smluvního vztahu mezi obviněnými a poškozeným má podle ní zásadní význam pro hmotně právní posouzení věci, tj. zda předmětné peníze, případně to, co za ně bylo získáno, byly ve vztahu k obviněným cizí věcí, která jim byla svěřena.

Za situace, kdy není zřejmé, zda byl naplněn objektivní znak trestného činu zpronevěry spočívající v přisvojení si cizí svěřené věci, považuje nejvyšší státní zástupkyně za předčasné zabývat se otázkou, zda jednání obviněného L. K. , naplňuje znaky spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. nebo zda by se mohlo jednat o účastenství ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. Konstatovala, že i v tomto směru učinil soud prvního stupně rozporná zjištění, když podle tzv. skutkové větě se obvinění měli na protiprávním jednání podílet prakticky ve stejném rozsahu, avšak podle odůvodnění rozhodnutí zmíněného soudu obviněný L. K. , „faktická jednání nevedl“ a jeho účast spočívala v tom, že „kupní smlouva uzavřená mezi ním a svědkem P. byla právě na L. K. mladšího.“

Nejvyšší státní zástupkyně z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky § 256k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 55 To 510/2007, v části, ve které krajský soud ponechal rozsudek soudu prvního stupně beze změny, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně navrhla, aby Nejvyšší soud v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. učinil rozhodnutí o dovolání v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud neodmítl dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a proto přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející. Po přezkoumání shledal, že dovolání je důvodné. Vycházel přitom z následujících skutečností:

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z dikce uvedeného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady hmotně právní. Protože zpochybnění správnosti skutkových zjištění nelze zahrnout do zákonem

vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř., je dovolací soud vázán skutkovými zjištěními soudu prvního, event. druhého stupně. Dovolací soud tedy musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního stíhání a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda právní posouzení skutku je v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu, a to s ohledem na zjištěný skutkový stav. V mezích dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze tedy namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení.“ Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti, která má význam z hlediska hmotného práva. Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze ovšem namítat a ani přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních.

Trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 tr. zák. se dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena, a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu nebo jiný zvlášť závažný následek. Objektem trestného činu zpronevěry je především vlastnictví věci.

Povinností Nejvyššího soudu České republiky je zabývat se v rámci deklarovaného dovolacího důvodu otázkami právního posouzení skutku nebo otázkami jiného nesprávného hmotně právního posouzení. Z těchto důvodů nelze brát zřetel na skutkové námitky obviněných, jimiž napadají hodnocení provedených důkazů soudu obou stupňů a z nich učiněná skutková zjištění. Obvinění se s odkazem na svědeckou výpověď J. M. a s odkazem na další skutečnosti snaží nabídnout svou verzi skutkového děje. Nelze přisvědčit ani námitce, že došlo k prodlení dodání motorového vozidla, a že jim nelze přičítat k tíži, že toto vozidlo bylo schváleno k provozu na pozemních komunikacích v České republice později, než předpokládali. Uplatněný dovolací důvod není naplněn takovými námitkami, které jsou polemikou se skutkovým zjištěním soudů, se způsobem hodnocení důkazů nebo s postupem při provádění důkazů (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. 9. 2002, sp. zn. 7 Tdo 686/2002).

Obvinění poukázali na skutečnost, že předmětný automobil nikdy nepatřil poškozenému, což podle nich vylučuje možnost jeho zpronevěření. S touto námitkou nelze souhlasit, neboť skutková podstata trestného činu zpronevěry nevyžaduje, aby osoba, která věc pachateli svěřila, byla jejím vlastníkem. Obvinění namítli, že rovněž finanční hotovost, kterou obdrželi od poškozeného, nemůže být předmětem trestného činu zpronevěry, neboť důvodem jejího předání byla kupní smlouva mezi obviněnými a poškozeným, a že finanční obnos přešel do jejich vlastnictví okamžikem předání. Judikatura vychází z názoru, podle něhož jestliže obvinění převzali na základě kupní smlouvy peníze jako zálohu na kupní cenu za věc, kterou měli jako prodávající dodat kupujícímu, nemohli spáchat trestný čin zpronevěry podle § 248 tr. zák., i když zálohu použili pro svou potřebu, věc kupujícímu neopatřili a ani mu zálohu navrátili, neboť tato záloha byla obviněnými přijata v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy, přičemž obvinění byli oprávněni zahrnout tuto peněžní částku do svých podnikatelských aktivit a použít ji k úhradě jiných plateb, a tudíž její použití k úhradě těchto jiných plateb nemůže být zpronevěrou, neboť přijatou zálohu nelze oddělovat od ostatních finančních prostředků podnikatele. O zpronevěru by však mohlo jít v případě, pokud by finanční hotovost složená poškozeným sloužila k bezprostřednímu nákupu individuálně určené věci, a nebyla tedy poskytnuta jako záloha na podkladě kupní smlouvy, ale naopak na základě smlouvy jiného typu (např. smlouvy zprostředkovatelské, o obstarání věci apod.), podle níž nepřešla do vlastnictví obviněného (srov. č. [23/2004](#) Sb. rozh. tr.). Za věc svěřenou je nutno pokládat i výtěžek, který byl za svěřenou věc získán pachatelem podle úmluvy mezi ním a osobou, která mu věc svěřila (srov. č.

67/1954 Sb. rozh. tr.), např. na základě smlouvy o obstarání prodeje věci pachatel věc (motorové vozidlo) prodal, ale smluvenou částku, za kterou věc prodal, objednavateli nevyplatil a peníze utratil.

Z výše uvedeného je zřejmé, že předpokladem správného právního posouzení skutku musí být zjištění, co je v konkrétním případě předmětem trestného činu zpronevěry, a zda tento předmět přešel do vlastnictví obviněných, či byl pouze cizí věcí jim svěřenou. Tyto skutečnosti lze dovodit z toho, o jaký právní vztah šlo mezi obviněnými a poškozeným. Nejvyšší soud proto po přezkoumání dovolání obviněných shledal, že námitky týkající se předmětu trestného činu zpronevěry jsou důvodné. Ze skutkových zjištění soudů obou stupňů popsanych v tzv. skutkové větě výrokové části rozsudku soudu prvního stupně ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu není vůbec zřejmé, co soudy považovaly za předmět trestného činu zpronevěry, tedy za „cizí věc“. V úvahu přicházela jak finanční hotovost předaná poškozeným oběma obviněným za účelem koupě motorového vozidla tak samotné motorové vozidlo. Nejvyšší soud zjistil, že soudy nižších stupňů se nedostatečně zabývaly otázkou právního vztahu mezi obviněnými a poškozeným, která má rovněž zásadní relevanci pro právní posouzení skutku.

Při posuzování trestnosti jednání je nutno vycházet z toho, že pachatel si přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena, jestliže s věcí naloží v rozporu s účelem, k němuž mu byla cizí věc dána do opatrování nebo do dispozice, a to způsobem, který maří základní účel svěřeni, např. znemožňuje trvale navrátit věc jejímu původnímu určení, a přitom sobě nebo jinému obstará z věci trvalý prospěch. O cizí věc ve smyslu ustanovení § 248 odst. 1, 3 tr. zák. však nejde, pokud mezi obviněnými a poškozeným byla uzavřena kupní smlouva, a finanční obnos, který obvinění převzali od poškozeného, se stal jejich vlastnictvím. Z toho vyplývá, že vyhodnocení povahy občanskoprávního vztahu mezi pachatelem trestného činu a poškozeným má zásadní význam pro posouzení právního vztahu obviněných k předmětné věci, resp. zda vůbec jde o cizí svěřenou věc, a tudíž i pro posouzení trestnosti jednání obviněných. Ze skutkových zjištění zatím není zřejmé, zda byl naplněn objektivní znak trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 tr. zák.

Nejvyšší soud po přezkoumání dovolání podle § 265i odst. 3 tr. ř. shledal, že napadené rozhodnutí trpí vytýkanými vadami, a proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 55 To 510/2007, v části, v níž byl ponechán beze změny výrok o vině trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. v bodě 2) rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 20. 7. 2007, sp. zn. 2 T 237/2006, a ve výrocích o trestech uložených obviněným L. K. , a L. K. , a ve výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozenému J. M. , bytem Č. , P. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené části obou rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Šumperku, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Při novém projednání a rozhodnutí věci soud prvního stupně znovu posoudí z hledisek uvedených v tomto rozhodnutí otázku povahy právního vztahu mezi obviněnými a poškozeným a zjistí, co bylo konkrétním předmětem trestného činu zpronevěry. Za tím účelem znovu vyslechne oba obviněné i poškozeného J. M. a případně provede další potřebné důkazy. Při novém projednání a rozhodnutí věci je soud prvního stupně podle § 265s odst. 1 tr. ř. vázán právním názorem, který Nejvyšší soud vyslovil v tomto rozhodnutí a je povinen provést úkony a doplnění, které nařídil.

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)